

derom. Det maatte vente. Det var nu engang den ubodelige Skavank i deres Forhold, at de ikke havde Rod i samme aandelige Jordbund. Hvor megen god Vilje der end fra begge Sider var tilstede, deres Naturers Forskelligartethed udelukkede i Virkeligheden al dybere Fortrolighed.

Om Aftenen, efter at han havde faaet Brevet afsted, faldt der straks mere Ro over hans Sind. Ved Solnedgangstid, da han sad inde i Dagligstuen hos Damerne, havde han formelig en lille Fornemmelse af Hjemmehygge i de ham dog saa fremmede Omgivelser. Han forsøgte ikke nærmere at forklare sig Grunden; men der var i de store, lidt lave og mørkladne Værelsers Stemning, i den Maade, hvorpaa det sidste Solskær spillede ind over de brede Vinduskarme, ja i selve Stuerne lidt indelukkede Luft, hvori der kunde spores en svag Tørveos fra Køkkenet, — der var i alt dette noget, der aandeagtigt omsluttede ham som en moderlig Favn.

Hofjægermesteren, der havde slaaet sig ned inde hos dem, rejste sig pludselig med et stort Rabalder og gik nynnende gennem Havestuen tilbage til sit Værelse, idet han lod begge Dørene staa aabne efter ham. Lidt efter hørte man ham rumstere med noget klirrende og derpaa at slaa et Vindu op derinde. Og med eet bragede Tonerne af et Valdhorn ud mod Bakkerne og Skoven.

Blandt de mange løjerlige Indbildninger, hvormed Hofjægermesteren opretholdt sin Selvfølelse, var ogsaa den, at han var en Virtuos paa Messinginstrumenter. Først spillede han nogle raske Jagtsignaler, . . . og et Ekko ovre i Skoven svarede med en ligesom hengemt Klang fra hine fjerne Tider, da hans Forfædre sprængte deres